ואפי' במעי עובדת כוכבים ושל עובד כוכבים טהור בכל מקום ואפי' במעי ישראלית חוץ ממי רגלים שבה (כי תימא ה"נ טהור מדאורייתא אבל טמאה מדרבנן, אטו מי רגליה) מדאורייתא מי מטמאו אלא ש"מ טהורה אפילו מדרבנן ש"מ. אמר מר שכבת זרע של ישראל טמאה בכ"מ אפי' במעי עובדת כוכבים תפשוט דבעי רב פפא *דבעי רב פפא שכבת זרע של ישראל במעי עובדת כוכבים מהו: בתוך ג' לא קמיבעיא ליה לרב פפא כי קמיבעיא ליה לאחר ג' מאי: ישראל דדייני במצות חביל גופייהו ומסריח, עובדי כוכבים דלא דייני במצות לא חביל גופייהו ולא מסריח או דילמא *כיון דאכלי שקצים ורמשים חביל גופייהו ומסריח, תיקו: דם טהרה של מצורעת ב"ש כו': מאי טעמא דב"ה? אמר ר' יצחק *"לזכר" לרבות מצורע למעינותיו "ולנקבה" לרבות מצורעת למעינותיה, מאי "מעינותיה" אילימא שאר מעינותיה "מזכר" נפקא, אלא לדמה לטמא דם טהרה שלה וב"ש נקבה מזכר לא אתיא דאיכא למיפרך מה לזכר שכן טען פריעה ופרימה ואסור בתשמיש המטה תאמר בנקבה דלא, וב"ה לכתוב רחמנא "בנקבה" ולא בעי "זכר" ואנא אמינא ומה נקבה שאינה טעונה פריעה ופרימה ואינה אסורה בתשמיש המטה רבי רחמנא מעינותיה, זכר לא כ"ש אם אינו ענין לזכר תנהו ענין לנקבה ואם אינו ענין למעינותיה תנהו ענין לדמה לטמא דם טהרה שלה וב"ש זכר מנקבה לא אתיא דאיכא למיפרך מה לנקבה שכן מטמאה *באונס תאמר בזכר דלא וב"ה קיימי במצורע ופרכי מילי דזב? וב"ש שום "טומאה" פרכי ואיבעית אימא אמרי לך ב"ש האי "לזכר" מיבעי ליה "לזכר" כל שהוא זכר (האי) בין גדול בין *קטן ובית הלל נפקא להו "מזאת תורת *הזב" בין גדול בין קטן. אמר רב יוסף כי פשיט רבי שמעון בן לקיש בזוב בעי הבי: ראיה ראשונה של זב קטן מהו שתטמא במגע- זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע" אמר רחמנא כל ששכבת זרע שלו מטמא, ראיה ראשונה שלו מטמאה, והאי כיון דשכבת זרע שלו לא מטמאה, ראיה ראשונה נמי לא תטמא או דילמא כיון דאילו חזי תרתי מצטרפא, מטמיא? אמר (רבא) ת"ש זאת תורת הזב "בין גדול בין קטן מה גדול ראיה ראשונה שלו מטמא אף קטן ראיה ראשונה נמי מטמא בעי רב יוסף *ראיה ראשונה של מצורע מהו שתטמא במשא: מקום זיבה מעין הוא ומטמא או דילמא לאו מעין הוא אמר רבא ת"ש *"וזבו טמא הוא" לימד על הזוב שהוא טמא במאי - אילימא בזוב גרידא לאחרים

ואפי' במעי עובדת כוכבים. שאם הפלטה על הבגד טמאתו: **חוץ ממימי רגלים שבה.** דאי פליט (במימי רגליה) טמאים כדאמרינן לעיל גזרו עליהם שיהו כזבים אבל קריו טהור כדאמרינן עבדו ביה רבנן היכרא: **כי מבעיא ליה לאחר ג'.** דלגבי ישראלית טהורה כדאמר במסכת שבת בפרק ר"ע: **דדייני.** יראים וחרדים במצות ומתוך דאגתן מתחממין: **חביל.** חם: **שאר מעינותיה.** כגון רוקה ומימי רגליה דאתו מזוב דכתיב ביה (ויקרא טו) וכי ירוק הזב ומיניה נפקי שאר מעיינות: **מזכר נפקא.** כיון דאתרבי מצורע למעינותיו אתרבי מצורעת לכל מעינותיה דהיכא דטומאו בזכר: **אלא לדמה.** דליתיה בזכר: **ואסור בתשמיש המטה.** בשבעת ימי ספירו דכתיב וישב מחוץ לאהלו ואין אהלו אלא אשתו שנאמר (דברים ה) שובו לכם לאהליכם: **תאמר בנקבה מצורעת דליפא בכל הני.** בכריתות בפרק ד' מחוסרי כפרה (דף ה:) איש פורע ופורם ואין אשה פורעת ופורמת וגבי תשמיש נמי "מחוץ לאהלו" כתיב ולא "מחוץ לאהלה" הילכך לא אתיא מזכר ואיצטריך לנקבה לגופה ולעולם לשאר מעיינות ומהיכא דנפקי שאר מעיינות ליכא למימר דילפינן לדם, דשאר מעיינות ילפינן מרוק מה רוק שמתעגל ויוצא הוא מתאסף תחלה יחד ואחר כך יוצא ודם לאו מתעגל ויוצא הוא: **ואם אינו ענין לשאר מעינותיה.** דנפקי מלנקבה: **שכן מטמאה באונס.** גבי זיבה: **ופרכי מילי דזב.** בתמיה: ה"נ ואי בעית אימא אמרי לך ב"ש האי "לזכר" מיבעי ליה כל שהוא זכר ט' ולא נקבה כל שהיא נקבה ט' דא"כ מעיטא למצורע מנא להו אלא לנקבה לרבות מצורעת למעינותיה וליף זכר מנקבה למעינות והאי "לזכר" דמייתר להו לב"ה, דרשי ליה ב"ש לזב קטן שמטמא בזיבה בן יומו ולא נפקא להו "מאיש איש" דסבירא להו דברה תורה כלשון בני אדם ותינוקת קטנה נפקא להו מהאשה כדילפינן בריש פירקא ואייתר להו "לנקבה" דהכא לרבות מצורעת למעינותיה וב"ה נמי לא דרשי "איש איש" מיהו נפקא להו מזאת תורת הזב בין גדול בין קטן מטמא בזיבה: **כי פשיט.** כי דריש: **מהו שתטמא.** שניה לא מיבעיא לן דהא מרבינן לה מלזכר כל שהוא זכר והתם תרתי ראיות כתיבי "והזב את זובו" וראשון של זב גדול נפקא לן מהאי קרא זאת תורת הזב דהיינו חדא ראייה דחדא זיבה כתיב בקרא (ויקרא טו) "ואשר תצא ממנו שכבת זרע" איתקש ראייה ראשונה לקרי אבל (לקטן) מאי מי אמרינן כיון דלקרי איתקש לא מסכחת לה אלא בגדול דאיתיה בקרי אבל קטן דליתיה בקרי ליתיה בראייה ראשונה או דילמא כיון דאילו חזי קטן ראייה אחריתי מצטרפא לקמייתא טומאת שבעה כדין זב בעל שתי ראיות: **מטמא.** נמי כשל גדול טומאת ערב בקרי: **ראייה ראשונה של מצורע מהו שתטמא במשא.** של איש טהור לא תבעי לך דודאי לא מטמא במשא דאיתקש לקרי וקרי לא מטמא במשא כדתנן בפ"ק דמסכת כלים, ושניה נמי לא תבעי לך דאפילו באדם טהור מטמיא במשא כדאמר לקמן בפרק דם הנדה (דף נה:) זוב מטמא במשא וילף לה "מזובו טמא הוא" והאי בראייה שניה כתיב דמנה הכתוב שתים וזב בעל שתי ראיות=זב גמור הוא לטומאה אלא שאין טעון קרבן כי מיבעי לן ראשונה, דבאדם דעלמא לא מטמיא אלא במגע, הכא במצורע מאי: מקום זיבה מעיין הוא ואתרבי מלזכר" לרבות מצורע למעיינותיו ומעיינות מטמאו במשא כדאמר בפרק דם הנדה (לקמן דף נה:) וכי ירוק הזב בטהור" במה שביד טהור: **או לאו מעיין הוא.** והויא כשאר ראייה ראשונה של כל אדם דבמגע מטמיא: **וזבו טמא.** היינו ראייה שניה שהרי מנה הכתוב שתים זב מכברו וזבו טמא: **לימד על הזוב שהוא טמא.** ואמר בדם הנדה (שם דף נה:) דהאי קרא לרבות למגע לא איצטריך דלא גרע משכבת זרע אלא למשא: **אילימא בזוב גרידא.** דלאו מצורע למה לי קרא לטיפה עצמה פשיטא: לאחרים

כי קמיבעיא ליה לאחר ג'. אע"פ שהש"ס קבעו בדברי רב פפא בשבת פרק ר"ע (דף פו:) אינו מדברי רב פפא כדמשמע הכא וכי האי גוונא אשכחן פ' המקבל (ב"מ דף קיב:) דבעו מרב ששת קבלן עובר בבל תלין או לא אומן קונה בשבח כלי והלכה היא או אינו קונה ושכירות היא אמר להו עובר ובהגוזל קמא (ב"ק דף צט:) מוקי לה ההיא בעיא בשליח דאגרת דלא שייך אומן קונה בשבח כלי *וא"כ י"ל דהכל מדברי רב פפא והכא סבר המקשה דרב פפא בעי בין תוך ג' בין לאחר ג' מי אמרינן דכיון דאכלי שקצים ורמשים אף בתוך ג' מסריח ופריך או דלמא כיון דלא דייני במצות אף לאחר ג' טמא: **אם** אינו ענין לזכר תנהו ענין לנקבה. וא"ת ונוקי ליה בדם מגפתו או יוצא מפיו או מגחירו ושאר משקין שבו שאינו מעין דמטהר לקמן בפרק דם הנדה (דף נה:) בזוב וי"ל דלא בעי לאוקמיה בהו משום דלא אשכחן בהו טומאה בשום מקום אבל דם טוהר דמי לדם נדה אפילו למ"ד ב' מעיינות הן: **ובית** הלל נפקא להו מזאת תורת הזב. הוה מצי למימר מאיש איש אלא דבעי לאוקמי בית הלל אפי' כמ"ד דברה תורה כלשון בני אדם: **מקום** זיבה מעין הוא או לא. וא"ת דבפ' דם הנדה (לקמן דף נו.) משמע דזוב לאו מעין הוא דאמר ויליף מזובו שאינו מתעגל וי"ל דהתם קאמר ויליף מזובו או לאו מעין הוא א"כ אף על גב דאינו מתעגל כדקאמר התם מ"מ בעי ליה הכא אי כמעין הוא ורבינן ליה במצורע מקרא דלזכר כמו שאר מעיינות כיון דבזוב אית ליה לגבי טומאה חמורה כמו ברוקו ומימי רגליו: **אילימא** בזוב גרידא לאחרים גורם טומאה. תימה וכי לא ידע רבא *סיפא דברייתא דקתני בה בהדיא לקמן בפרק דם הנדה (דף נה:) שעיר המשתלח יוכיח: